

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Bc. Ing. L. V.**, zast. JUDr. Jiřím Švihlou, advokátem, se sídlem nám. Přemysla Otakara II. č. 32, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2008, č. j. 4 Cad 50/2007 - 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 4. 2007, č. j. 2006/80376-442 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce v Jihlavě (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „úřad práce“) ze dne 27. 9. 2006, č. j. JIB-475/2006-0, jímž správní orgán prvního stupně podle ustanovení § 30 odst. 2 písm. e), odst. 3 a § 31 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti vyřadil žalobce ode dne 31. 7. 2006 z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce namítal, že toto rozhodnutí spočívá na nesprávném posouzení věci a je nepřezkoumatelné, neboť vychází z důvodů, které nemají oporu v provedeném dokazování. Vyjádřil přesvědčení, že byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání, ačkoliv pro takové rozhodnutí nebyly splněny podmínky uvedené v ustanovení § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti. Podle názoru žalobce musí být dán úmysl mařit zprostředkování zaměstnání, který však v jeho případě prokázán nebyl. Žalobce má za to, že za situace, kdy docházel takřka 5 let na úřad práce a pouze

jedenkrát z důvodu zdravotní dovolené - rehabilitace, tem neúmyslně opomenul dojít, nelze toto jeho opomenutí považovat za úmyslné maření součinnosti s úřadem práce, spočívající v tom, že se nedostavil do určitého termínu. Poukázal na skutečnost, že v ten samý den, kdy bylo zahájeno řízení u správního orgánu prvního stupně, zaslal tomuto správnímu orgánu e-mailové podání, v němž se omluvil za nedostavení se na úřad práce, přičemž nebylo v jeho možnostech tak učinit dříve, ani v průběhu dovolené. V té době byl žalobce na základě vyjádření ošetřujícího lékaře v podstatě v pracovní neschopnosti podle zákona. Navrhl, aby žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a projednání.

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce byl na základě písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 4. 8. 2003 zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Termín návštěvy úřadu práce mu byl stanoven na den 31. 7. 2006, což stvrdil svým podpisem. Stanoveného dne se však na úřad nedostavil ani svou účast nijak neomluvil. Až dne 14. 8. 2006 prostřednictvím e-mailu informoval úřad práce, že je na rehabilitační dovolené, neví, kdy má termín návštěvy na úřadu práce, ale dostaví se nejpozději do dne 24. 8. 2006. Žalovaný konstatoval, že po důkladném přezkoumání věci neshledal v postupu úřadu práce, jímž byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání, žádný rozpor s právními předpisy, který by vedl k nesprávnému právnímu posouzení věci. Napadenému správnímu rozhodnutí nelze vytýkat ani nepřezkoumatelnost a zmatečnost, neboť v jeho výroku je řádně uveden předmět řízení, je odkázáno na správná zákonná ustanovení, označen účastník řízení a rozhodnutí je řádně odůvodněno. K poukazu žalobce na § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb., žalovaný uvedl, že tento zákon již v den (31. 7. 2006), kdy se žalobce nedostavil na úřad práce, nebyl platný a zdůraznil, že v současnosti platný a účinný zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, na rozdíl od původního zákona, nestanoví jako předpoklad pro kvalifikaci maření součinnosti s úřadem práce prokázání úmyslného jednání ze strany uchazeče o zaměstnání. Při hodnocení jednání, které je zákonem považováno za maření součinnosti s úřadem práce tak není právně významné, zda se tak stalo úmyslně či například nedbalostí, nedopatřením či neuvědoměním si situace. Žalobce až dne 14. 8. 2006 sdělil důvody své předchozí nepřítomnosti. Jeho omluva však nebyla doložena relevantními důkazy, které by některý ze zákonných vážných důvodů omlouvajících nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu potvrzovaly a úřad práce proto správní řízení zahájil oprávněně. Žalovaný shledal, že v dané věci byl v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, náležitě zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. I ze samotného vyjádření žalobce navíc vyplývá, že určitý druh dovolené mu byl lékařem jen doporučen, nikoli nařízen a bylo čistě na žalobci, kdy se na dovolenou podle své svobodné volby vypraví. Žalobcovu dovolenou, byť ji chápal jako ozdravný pobyt za účelem dalšího pokračování ve studiu, nelze považovat za pracovní neschopnost a argumentovat tím, že čas a dobu jejího trvání nemohl žalobce ovlivnit, je v rozporu s výše uvedeným. Podle žalovaného nebyly v dané věci relevantními důkazy prokázány žádné zákonné vážné důvody, které by žalobce opravňovaly k nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu a na jeho dovolenou tudíž nelze pohlížet jinak, než jako na soukromý pobyt. Svě soukromé záležitosti je uchazeč o zaměstnání povinen vždy uspořádat tak, aby mohl dostát svým povinnostem vůči příslušnému úřadu práce. Žalovaný uzavřel, že nehodlá zpochybňovat či hodnotit zdravotní stav žalobce, který jej vedl k přerušení studia a který je třeba zlepšit, aby studium mohlo pokračovat. Nebylo však doloženo, že právě dne 31. 7. 2006 se žalobce nacházel v

takovém zdravotním stavu, který by mu znemožnil osobní jednání na úřadě práce. Ke zdravotním potížím by v daném případě bylo možno přihlédnout, jen pokud by byla prokázána příčinná souvislosti mezi nesplněním povinnosti uchazeče o zaměstnání a jeho zdravotním stavem.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včas žalobu, v níž namítal porušení § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ze strany správního orgánu prvního stupně. Podle žalobce totiž mělo být zahájené řízení správním orgánem prvního stupně zrušeno z toho důvodu, že se žalobce dotatečně omluvil a nebylo tudíž rozhodující, že ihned nedoložil důkazy, neboť právě s ohledem na skutečnost, že je nemohl ihned doložit, požádal o prodloužení lhůty. Žalobce označil za absurdní a absolutně mylný názor žalovaného, že ozdravný pobyt mohl být lékařem pouze doporučen a nikoli nařízen a že tak bylo na žalobci, v jakém termínu ozdravný pobyt vyčerpá, vzhledem k čemuž nelze předmětný ozdravný pobyt považovat za pracovní neschopnost. Poukázal na potvrzení majitele rekreačního zařízení ze dne 16. 6. 2007, že ozdravný pobyt byl poskytnut na základě žádosti a byl žalobci dodatečně pevně stanoven na období od 21. 7. 2006 do 11. 8. 2006 a nebylo možné ho bez vážných důvodů měnit ani přerušit. Podle žalobce je zcela nepřipustné, aby si na základě termínu kontaktu s úřadem práce dělal ve svém životě pořádek a upravoval si ho tak, jak se to hodí úřadu práce nebo jak určí správní orgány. Považuje za listinami doložené, že čas dovolené a její trvání nemohl ovlivnit. Zdůraznil, že jeho zdravotní stav byl v době od 31. 7. 2007 do 8. 8. 2006 natolik špatný, že nemohl rehabilitaci přerušit, natož ukončit. Pokud lékař doporučí přerušení studia a navrhne rehabilitační dovolenou, na základě čehož děkan fakulty přeruší studium, jedná se podle žalobce o důkaz závažného zdravotního stavu, který lze doložit. Nerespektování by znamenalo omezování osobní svobody podle Listiny základních práv a svobod, kdy by postižený trpěl nebo snášel negativní (zdravotní) stav, na úkor jiné, méně důležité skutečnosti, což by mohlo mít za následek poškození jeho zdraví. To by podle žalobce nebylo v souladu s čl. 1 odst. 3, čl. 3 odst. 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce dovozoval, že ze strany úřadu práce a následně žalovaného byla vůči němu porušena zásada součinnosti, zásada materiální pravdy a narušena práva žalobce uvedená v § 51 odst. 1 a 2 správního řádu. Tvrdil, že došlo k zásahu do jeho práva na spravedlivý proces, což je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Poukázal na skutečnost, že od ledna 2006 pečuje ve společné domácnosti o osobu, která je ve II. stupni bezmocnosti ve smyslu zákona č. 108/2006 Sb., a vyžaduje péči podle uvedeného zákona. S ohledem na péči o tuto postiženou ženu, musel si napláňovat veškeré skutečnosti, tedy i rehabilitační dovolenou. Ta mu byla stanovena v termínu, který nemohl žádným způsobem měnit. Přestože se žalobce dne 31. 7. 2006 nedostavil na úřad práce a řádně se neomluvil (i kdyby připustil, že na stanovený den jednání zapomněl z důvodů psychického rozpoložení), tak z následného jeho jednání nelze vyvodit úmysl (ani nedbalost) mařit součinnost s úřadem práce. Nebyly tak splněny podmínky pro jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání stanovené v § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, ani v zákoně č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně působí zpětně, neboť bylo vydáno dne 27. 9. 2006, bylo mu doručeno dne 14. 11. 2006, avšak z evidence uchazečů o zaměstnání byl vyřazen ode dne 31. 7. 2006. To podle žalobce způsobuje vadu rozhodnutí žalovaného uvedenou v § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Správní orgány obou stupňů dále vyšly z toho, že nepředložení dokladu o zdravotní dovolené v době od

21. 7. 2006 do 11. 8. 2006, lze považovat za úmyslné maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání, aniž by závěr zdůvodnily; ani z obsahu správního spisu nevyplývá nic, z čeho by bylo možno dovodit, že neoznámení zdravotní dovolené žalobce v uvedené době nějakým způsobem mařilo jeho součinnost s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Usnesením ze dne 9. 11. 2007, č. j. 4 Cad 50/2007 - 46 městský soud žalobci přiznal osvobození od soudních poplatků. Usnesením ze dne 9. 11. 2007, č. j. 4 Cad 50/2007 - 47, městský soud ustanovil žalobci zástupkyni Mgr. Dagmar Dřimalovou, advokátku.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nepřisvědčil námitce žalobce, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Shledal totiž, že správní rozhodnutí byla řádně odůvodněna. Nepřisvědčil ani zbývajícím námitkám žalobce a navrhl proto, aby městský soud žalobu zamítl a nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného znovu poukázal na své zdravotní obtíže, pro které se v době, kdy se měl dostavit na úřad práce nacházel v pracovní neschopnosti, což lze doložit vyjádřením lékaře. Úřadu práce vytýkal, že neplnil řádně své povinnosti, neboť mu nenabídl žádné zaměstnání, a stěžovatelovy návštěvy na úřadu práce tak měly pouze formální charakter.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 4. 2008, č. j. 4 Cad 50/2007 - 76, žalobu zamítl a rozhodl dále, že účastníkům se nepřiznává náhrada nákladů řízení; zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Dřimalové, advokátce, přiznal odměnu ve výši 7200 Kč. Vzal za prokázané, že žalobce, ač řádně poučen o právech povinnostech uchazeče o zaměstnání, se dne 31. 7. 2006 nedostavil na schůzku na úřad práce. Svou neúčast na této schůzce omluvil až dne 14. 8. 2006 poukazem na skutečnost, že byl od 21. 7. 2006 do 11. 8. 2006 na rehabilitační dovolené. Z dokladů předložených žalobcem městský soud zjistil, že žalobce nebyl v pracovní neschopnosti, rekreační pobyt mu byl lékařem pouze doporučen a nejednalo se o speciální zdravotní pobyt, který by bylo nutno vykonat v termínu pevně stanoveném lékařem. Jednalo se pouze o rekreační pobyt v rekreačním zařízení, který sloužil k načerpání sil do další práce nebo studia. Tento pobyt mohl žalobce kdykoliv přerušit, popřípadě mohl s úřadem práce dohodnout jiný termín návštěvy, než původně plánovaný. Žalobce takto nepostupoval, a proto správní orgán vyhodnotil jeho jednání jako maření součinnosti s úřadem práce nedostavením se ve stanoveném termínu. Stejně jako správní orgány obou stupňů městský soud zjistil, že žalobce svou neúčast u schůzky na úřadu práce neomluvil v osmidenní lhůtě stanovené v § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Omluvu, ke které došlo po uplynutí této lhůty neshledal městský soud relevantní, neboť se v dané věci nejednalo o vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. K námitce žalobce, že byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání s datem, kdy měla být konána předmětná schůzka, tj. zpětně ode dne 31. 7. 2006, odkázal městský soud na ustanovení § 30 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, podle kterého se vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v § 30 odst. 1 a 2. V tomto případě je rozhodující skutečností nedostavení se na

smluvenou schůzku. S ohledem na shora uvedené nepovažoval městský soud za nutné provádět žalobcem navrhované důkazy, tj. výslech svědků, popř. vyžádání další lékařské zprávy od žalobceva lékaře či vyjádření majitele zdravotního zařízení k potvrzení skutečnosti, že byl na zdravotním pobytu. Dodal, že bylo žalobcovou povinností doložit jím tvrzené skutečnosti již ve správním řízení.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Nejprve provedl vlastní rozbor významu jednotlivých důvodů kasační stížnosti a jejich dopadů na přezkoumávanou věc a poté v návaznosti na to zejména namítal, že *„soudkyně výslech žalobce a právní zástupkyně žalobce zaznamenává na diktafon zcela v jiném obsahovém podání než vyjádření právní zástupkyně žalované strany. Stěžovatel je toho názoru, že při takto zjištěném skutkovém stavu, jak vyplynul z dokazování před soudem dne 29. 5. 2008 není možné mít za to, že skutkový stav byl správním orgán zjištěn spolehlivě. Je zde namístě, aby si kasační soud vyžádal záznam na diktafonu z jednání, kde je zřetelně jiný obsahový záznam u obou stran. Soudkyně nezaznamenala výpověď žalobce takovým způsobem jako výpověď žalované strany. To dává podezření, že soud MPSV nadřazuje, protěžuje jednu stranu před druhou a na projednávání věci nemá vůbec žádný zájem a projednávání a rozhodnutí je zde formální s předem určeným závěrem.“* V tom spatřuje stěžovatel vadu řízení před soudem (nespravedlivý proces), mající za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé; dovolává se v tomto směru důvodu kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel dále městskému soudu vytýká, že neprovedl jím navrhované důkazy (výslech ošetřujícího lékaře, výslech majitele zařízení pro ozdravný pobyt, psychologické vyšetření stěžovatele přiložené v zalepené obálce), které podle jeho názoru mohou mít pro posouzení věci zásadní význam. Uvedl, že: *„Zdůvodnění neprovedení důkazů tím, že je měl žalobce doložit ve správním řízení nemůže obstát, neboť je stěžovatel navrhoval již ve správním řízení s odkazem na vyžádání si zprávy od ozdravovatele a lékaře, což správní orgán neprovedl. Pokud jsou důkazy doloženy později a jsou oprávněné, je nutné o nich rozhodnout, neboť byly namítány již před soudním jednáním, ale správní orgány a soud je odmítly jako nadbytečné.“* Podle stěžovatele nelze za maření součinnosti s úřadem práce považovat situaci, kdy se uchazeč o zaměstnání nedostaví ve stanoveném termínu na úřad práce, pokud ve lhůtě stanovené v § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti úřadu oznámí vážné důvody podle § 5 písm. c) téhož zákona, pro které se dostavit nemohl. *„Žalobce totiž v inkriminovaném období pobytu, který zahrnoval kontakt na Úřadě práce, se nemusel dostavit dne 31. 7. 2006 na Úřad práce, neboť byl ospravedlněn lékařem z důvodu pracovní neschopnosti. Zákonný důvod pro vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání nebyl dán, a proto je rozhodnutí žalovaného nezákonné.“* Podle stěžovatele městský soud nesprávně vyložil právní normu [§ 103 odst. 1, písm. a) s. ř. s.] když dospěl k závěru, že stěžovatel mařil součinnost s úřadem práce. Namítá, že správní orgán ve svém rozhodnutí hovoří o tom, že správní řízení nebylo zahájeno z důvodu neomluvení se v den nařízeného jednání stěžovatele na úřadu práce, ale z důvodu nedoložení důkazů. Tyto důkazy však byly doložitelné až dne 11. 9. 2006, kdy byly úřadu práce předloženy. Řízení nemuselo být zahájeno, pokud by byly doloženy důvody nedostavení se na úřad práce. Důvody stěžovatel úřadu práce zaslal dne 14. 8. 2006, přičemž má za to, že do 31. 7. 2006 nebylo nutno důvody nedostavení zasílat, neboť v té době byl stěžovatel v pracovní neschopnosti. Stěžovatel ihned po návratu z rehabilitačního pobytu nedoložil pracovní neschopnost jen z toho důvodu, že lékař nevystavuje

neschopenku nezaměstnanému. Stěžovatel ve velmi obsáhlém podání zdůrazňuje, že jeho zdravotní stav mu znemožňoval dostavit se v požadovaném termínu na úřad práce. Požadavek, aby kvůli jednání na úřadu práce musel přerušit dovolenou, považuje za nemorální, neetický a v rozporu s dobrými mravy. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že pokud je uchazeč veden na úřadu práce, musí jít soukromí stranou. Má totiž za to, že tím dochází k omezení a zneužívání právního postavení správního orgánu k jiným účelům, než jak má na mysli zákon. Stěžovatel dále poukazuje na skutečnost, že na rehabilitaci odcestoval ještě před termínem schůzky na úřadu práce a že původně měl jeho ozdravný pobyt končit před 31. 7. 2006. Zdravotní dovolená stěžovatele byla vyústěním jeho zdravotního stavu, který nelze zpochybnit. Vyslovil přesvědčení, že po něm nelze požadovat, aby se z jednání na úřadu práce omluvil v předstihu nebo v průběhu rehabilitačního pobytu, neboť nemohl předpokládat, že majitel rekreačního zařízení mu termín rehabilitace změní a tím prodlouží rehabilitaci tak, že bude probíhat i po termínu 31. 7. 2006. Stěžovatel žádal jak správní orgán, tak městský soud o vyžádání si vyjádření lékaře o pracovní neschopnosti v době konání rehabilitace a vytýkal jim, že si je tyto orgány nevyžádaly a považovaly je za nadbytečné. Podle názoru stěžovatele by o takovémto důkazu mělo být rozhodnuto v řízení před Nejvyšším správním soudem. Vytýká žalovanému nepřezkoumatelnost jím vydaného rozhodnutí spočívající ve vnitřní rozpornosti jeho výroků, jakož i v naprostém přehlédnutí rozpornosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (§ 103 odst. 1, písm. b) s. ř. s.).

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítá, že městský soud pochybil, když zaslal rozsudek zástupkyni stěžovatele, navzdory tomu, že ji stěžovatel vypověděl právní zastoupení. Stěžovatel vytýká rozsudku městského soudu nesrozumitelnost, kterou spatřuje v tom, že se městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku ztotožňuje se závěry správních orgánů obou stupňů, aniž by se vypořádal s jeho námitkami, ve kterých zpochybňoval správnost závěrů o existenci důvodů pro vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání (omluva stěžovatele, nemožnost přerušení rehabilitačního pobytu). Městský soud podle stěžovatele pochybil také v tom, že napadený rozsudek vyhlásil dne 29. 4. 2008 a právní zástupkyni žalobce ho zaslal až dne 17. 6. 2008, tedy po lhůtě jednoho měsíce. Stěžovatel má za to, že tímto postupem městský soud porušil § 54 odst. 3 s. ř. s. Je též toho názoru, že v dané věci nelze uplatnit § 30 odst. 2 písm. e) a § 31 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, neboť sám žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání nenastalo z důvodu nedostavení se na schůzku na úřadu práce, ale pro nedoložení vážných důvodů podle § 5 písm. c) a odst. 5 a 6 zákona o zaměstnanosti. Stejně jako v žalobě stěžovatel poukazuje na skutečnost, že od 1. 1. 2006 žije ve společné domácnosti s osobou, která se podle § 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby. V péči o tuto osobu, která z důvodu nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled, spatřuje stěžovatel závažný důvod, který mu bránil stanovit termín ozdravného pobytu v jinou dobu tak, aby nezahrnovala den schůzky na úřadu práce. S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že většina námitek stěžovatele, uvedených v kasační stížnosti je naprosto shodná s námitkami uvedenými v odvolání a v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Poukázal na skutečnost, že městský soud i žalovaný

opakovaně shledaly veškeré námitky vznesené stěžovatelem nedůvodné; námitkám stěžovatele, které byly vzneseny v kasační stížnosti se žalovaný podrobně vyjádřil a žádné z nich nepřisvědčil. Navrhoval proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl a stěžovateli nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v první námitce vznesené v kasační stížnosti uvádí, že soudkyně výslech stěžovatele a jeho zástupkyně zaznamenávala na diktafon zcela jiným způsobem, než vyjádření zástupkyně žalovaného. Z toho dovozuje podezření, že městský soud žalovaného protěžuje, event. nemá na projednání věci zájem a jeho rozhodnutí je formální s předem určeným závěrem. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že stěžovatel byl u jednání, které započalo u městského soudu dne 29. 4. 2008 v 11:30 hod. osobně přítomen, u jednání byla osobně přítomna rovněž ustanovená zástupkyně (advokátka) stěžovatele. Jak sám stěžovatel, tak i jeho zástupkyně (advokátka) tedy mohli ihned v průběhu jednání bezprostředně a okamžitě namítat případná pochybení městského soudu při protokolaci přednesů účastníků nebo jejich zástupců či skutečnost, že městský soud zaznamenává do protokolu přednesy jinak, než byly vysloveny. Z protokolu o uvedeném jednání je však zřejmé, že tak stěžovatel ani jeho zástupkyně neučinili a žádné námitky vůči způsobu

protokolace městským soudem nevznegli. Dále pak z tohoto protokolu vyplývá, že městský soud dal účastníkům a jejich zástupcům možnost se k věci vyjádřit, reagovat na tvrzení druhé strany; výpovědi účastníků a jejich zástupců řádně zaznamenal. Z předmětného protokolu rovněž vyplývá, jaké byly u jednání provedeny důkazy a v případě kterých důkazů dospěl soud k závěru, že je není nutné provádět. V protokolu o jednání jsou přednesy jednotlivých stran zaznamenány přibližně ve stejné délce. Ve svém souhrnu vedou výše uvedené skutečnosti Nejvyšší správní k závěru o nepodloženosti a tím i nedůvodnosti tvrzení stěžovatele, že městský soud jednu ze stran protěžoval, nehledě k tomu, že toto tvrzení nebylo stěžovatelem vůbec konkretizováno a jde zřejmě jen o ničím nedoloženou námitku z oblasti pocitů.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, v níž městskému soudu vytýká, že neprovedl jím navrhované důkazy tj. další vyjádření ošetřujícího lékaře MUDr. M. a vyjádření majitele ubytovacího zařízení. Z odůvodnění napadeného rozsudku je totiž zřejmé, z jakých skutkových zjištění městský soud při svém rozhodování vycházel a proč nepovažoval za nutné provádět žalobcem navržené důkazy. Jestliže městský soud dospěl k závěru, že skutkový stav je pomocí provedených důkazů řádně zjištěn, nebyl povinen, a bylo by to ostatně i v rozporu se zásadou procesní ekonomie, provádět důkazy další, které by na zjištěném skutkovém stavu nemohly již nic změnit. Takovýto postup soudu je v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s., podle kterého soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a může provést i důkazy jiné. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem městského soudu, že provedení navržených důkazů by bylo pro posouzení věci zcela nadbytečné, neboť by na jeho výsledku nemohlo ničeho změnit, nehledě k tomu, že stěžovatel měl dostatek času k tomu, aby, pokud se domníval, že je to pro posouzení věci podstatné, si takové důkazy sám opatřil a soudu je předložil.

Stěžejní námitka stěžovatele spočívá v tvrzení, že se nedopustil maření součinnosti s úřadem práce. V dané věci se tedy jedná především o posouzení otázky, zda se stěžovatel dopustil maření součinnosti s úřadem práce a byl tak dán důvod pro vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání ve smyslu § 30 odst. 2 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, či nikoliv.

Podle naposledy uvedeného ustanovení zákona o zaměstnanosti, úřad práce uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážných důvodů maří součinnost s úřadem práce (§ 31).

Podle § 31 zákona o zaměstnanosti, uchazeč o zaměstnání maří součinnost s úřadem práce, jestliže:

- a) je podle lékařského posudku schopen plnit povinnosti vůči úřadu práce, a přesto je neplní,
- b) neprojedná doporučené zaměstnání ve lhůtě stanovené úřadem práce,
- c) neoznámí rozhodné skutečnosti ve stanovené lhůtě (§ 27, 42),
- d) se nedostaví na úřad práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 5 písm. c)],
- e) neplní povinnosti stanovené v § 21, nebo
- f) jiným jednáním zmaří nástup do zaměstnání,

V dané věci byl stěžovatel z evidence uchazečů o zaměstnání vyřazen proto, že

mařil součinnost s úřadem práce tím, že se nedostavil na úřad práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 31 písm. d) ve spojení s § 30 odst. 2 písm. e) zákona o zaměstnanosti]. Podle § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti vážné důvody spočívají v

1. nezbytné osobní péči o dítě ve věku do 4 let,
2. nezbytné osobní péči o dlouhodobě těžce zdravotně postižené dítě ve věku do 18 let,
3. nezbytné osobní péči o převážně nebo úplně bezmocnou fyzickou osobu nebo částečně bezmocnou fyzickou osobu starší 80 let, pokud s uchazečem o zaměstnání trvale žije a společně uhrazují náklady na své potřeby; tyto podmínky se nevyžadují, jde-li o osobu, která se pro účely důchodového pojištění považuje za osobu blízkou,
4. docházce dítěte do předškolního zařízení a povinné školní docházce dítěte,
5. místě výkonu nebo povaze zaměstnání druhého manžela nebo registrovaného partnera,
6. zdravotních důvodech, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání, nebo
7. jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, které uchazeč o zaměstnání doloží a prokáže.

Lhůta pro oznámení důvodů, pro které se uchazeč o zaměstnání nedostavil ve stanovený termín na úřad práce činí 8 dnů (věta druhá § 27 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb.)

Z uvedené právní úpravy [§ 30 odst. 2 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., ve spojení s § 31 písm. d) a § 5 písm. c) téhož zákona] je zřejmé, že pokud se uchazeč o zaměstnání nedostaví na úřad práce ve stanoveném termínu bude z evidence uchazečů vyřazen. To však neplatí (z evidence uchazečů o zaměstnání vyřazen nebude) pokud doloží vážné důvody, pro které se nedostavil na úřad práce ve stanoveném termínu. Výčet vážných důvodů, které omlouvají nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu, obsahuje ustanovení § 5 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., pod body 1 až 7.

Stěžovatel tvrdí, že v jeho případě byly dány vážné důvody, které omlouvaly jeho neúčast při schůzce na úřadu práce ve stanoveném termínu. Podle stěžovatele tyto důvody spočívaly v nutnosti péče o osobu, která potřebuje každodenní pomoc nebo dohled a dále se jednalo o zdravotní, morální, etické a náboženské důvody. Zdravotní důvod, pro který se nemohl ve stanoveném termínu (31. 7. 2006) dostavit na úřad práce, spatřuje stěžovatel v tom, že se v období od 21. 7. 2006 do 11. 8. 2006 nacházel na rehabilitační dovolené. Nutnost rehabilitačního pobytu stěžovatel dokládá „Výměnným listem - poukazem k odbornému vyšetření“, který vystavil MUDr. J. M. dne 17. 1. 2005 a ve kterém je uvedeno, že vzhledem ke zdravotnímu stavu (stěžovatele) je nutná změna prostředí, pravidelná životospráva, klidový režim, dostatek odpočinku, vhodný rehabilitační pobyt. Skutečnost, že stěžovatel v období od 21. 7. 2006 do 11. 8. 2006 absolvoval rehabilitační pobyt v hotelu Primula Pension, N. P. Šumava, Bělá 16 - 17, stěžovatel ve správním řízení doložil „potvrzením o ubytování ze dne 11. 9. 2006“. V průběhu přezkumného soudního řízení pak předložil kromě již zmíněného výměnného listu - poukazu, také potvrzení ze dne 16. 6. 2007, vystavené číšníkem P. F., ve kterém je uvedeno, že stěžovateli bylo v Hotelu Primula Pension poskytnuto od 21. 7. 2006 do 11. 8. 2006 ubytování v určitém termínu, který mu byl dodatečně pevně stanoven a nešlo jej bez vážných důvodů měnit. Pobyt v rekreačním zařízení měl pevný harmonogram (cykloturistika, plavba na lodičkách apod.) a nebylo možné ho přerušit.

Tvrzení stěžovatele o tom, že v jeho případě byly dány zdravotní důvody, pro které se nemohl dostavit na úřad práce, považuje Nejvyšší správní soud za účelové a to proto, že výměnný list - poukaz, jehož se stěžovatel dovolává, a v němž je mu doporučen klidový režim a rehabilitace, byl vydán dne 17. 1. 2005, tedy více než rok a půl předtím, než se měla uskutečnit předmětná schůzka na úřadu práce (31. 7. 2006), což nevypovídá nic o tom, jaký byl zdravotní stav stěžovatele v červenci 2006. Z toho, že stěžovatel v průběhu rekreačního pobytu provozoval mimo jiné cykloturistiku a plavbu na lodičkách lze usuzovat, že zdravotní stav stěžovatele byl takový, že mu umožňoval tyto fyzické aktivity a že se tudíž jednalo o zcela běžnou dovolenou na zotavenou. Je zřejmé, že se stěžovatel nacházel v dostatečné fyzické kondici na to, aby byl způsobilý cestovat a mohl se ve stanoveném termínu dostavit na úřad práce. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že za zdravotní důvody, pro které by se stěžovatel nemohl dostavit na úřad práce, by bylo možné považovat např. akutní infekční onemocnění stěžovatele (chřipka, angína) či stav vyžadující nutnost setrvání v nemocničním či domácím ošetřování. Při takovýchto intenzivních zdravotních potížích je dána překážka bránící nemocné osobě dostavit se k naplánované schůzce. Takovými intenzivními zdravotními problémy však stěžovatel zřejmě netrpěl. V žádném případě totiž nelze za zdravotní důvod, který ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání, považovat rekreační pobyt, v průběhu kterého je, byť v rámci rehabilitace, provozována např. cykloturistika a plavba na lodičkách. Nezbyvá než znovu zdůraznit, že pokud byl stěžovatel schopen uvedených aktivit, byl také nepochybně schopen rekreační či rehabilitační pobyt přerušit a dostavit se na úřad práce. Lze tedy uzavřít, že v případě stěžovatele nebyly dány zdravotní důvody, pro které by se nemohl dostavit na úřad práce ve stanoveném termínu. Stěžovatel ostatně v průběhu celého řízení, jak před správními orgány, tak před soudy, lékařské potvrzení o tom, že mu zdravotní důvody bránily v účasti při jednání na úřadu práce, nepředložil.

Stěžovatel dále poukazoval na morální, etické a náboženské důvody, pro které se nemohl dostavit na úřad práce ve stanoveném termínu. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud snad stěžovatel považuje za náboženský morální či etický důvod své studium na Jihočeské univerzitě, teologické fakultě a výkon praxe v rámci tohoto studia, nelze se s tímto jeho názorem ztotožnit, a to proto, že v den (31. 7. 2006), kdy se měl dostavit na jednání na úřadu práce, měl stěžovatel své studium na Jihočeské univerzitě, teologické fakultě přerušené. Tato skutečnost vyplývá z přípisu Studijního oddělení Teologické fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, který je obsažen ve správním spisu a z něhož vyplývá, že děkan této fakulty vyhověl žádosti stěžovatele ze dne 23. 11. 2005 a povolil mu přerušení studia na dobu 10 měsíců od 23. 11. 2005 do 31. 8. 2006. Studium na Teologické fakultě Jihočeské univerzity tedy nemohlo stěžovateli bránit dostavit se včas na předmětnou schůzku na úřadu práce. Nejvyšší správní soud má dále za to, že studium samo o sobě, byť na teologické fakultě, není náboženským důvodem; ostatně stěžovatel by musel tento důvod doložit [§ 5 písm. c), bod 7 zákona o zaměstnanosti], což neučinil.

Za morální, etický, náboženský či zdravotní důvod, který by stěžovateli bránil dostavit se na úřad práce ve stanovený termín nelze v dané věci považovat ani péči stěžovatele o osobu, která je převážně nebo částečně bezmocná. Nutno připustit, že zákon

o zaměstnanosti považuje v § 5 písm. c) za vážný důvod omlouvající nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu, nezbytnou osobní péči o převážně nebo úplně bezmocnou fyzickou osobu nebo částečně bezmocnou fyzickou osobu starší 80 let, pokud s uchazečem o zaměstnání trvale žije a společně uhrazují náklady na své potřeby; tyto podmínky se nevyžadují, jde-li o osobu, která se pro účely důchodového pojištění považuje za osobu blízkou. Z citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti však plyne, že se musí jednat o nezbytnou péči. V posuzované věci však stěžovatel jednak vůbec nedoložil, že skutečně sdílí společnou domácnost s osobou, která je převážně bezmocná (stěžovatel pouze tvrdí, že pečuje o osobu ve II. stupni bezmocnosti ve smyslu zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2007, což s ohledem na § 120 téhož zákona znamená, že se podle dřívější právní úpravy, platné v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně - zákonem č. 100/1988 Sb., jedná o osobu převážně bezmocnou), neuvedl ani jméno této osoby stížené bezmocností a nedoložil, že by této osobě poskytoval v den pozvání na úřad práce svou nezbytnou osobní péči. Dále pak je třeba poukázat na skutečnost, že stěžovatel o tom, že se má dne 31. 7. 2006 dostavit na úřad práce, věděl od 30. 5. 2006 (tato skutečnost vyplývá ze záznamů úřadu práce), tedy dva měsíce předem a mohl si tudíž náležitě péči o tuto osobu naplánovat a zařídit, eventuelně se z jednání omluvit. Zejména však nutno zdůraznit, že stěžovatel strávil období od 21. 7. 2006 do 11. 8. 2006, tedy přibližně tři týdny rekreací, při které zřejmě o zmíněnou osobu blízkou nijak nepečoval, alespoň by ve svých podáních vůbec nezmínil a tvrzená péče mu v rehabilitaci vlastní osoby nečinila překážky. Lze tedy uzavřít, že i kdyby stěžovatel skutečně pečoval o osobu, která je převážně bezmocná ve smyslu zákona č. 100/1988 Sb., resp. ve II. stupni bezmocnosti ve smyslu zákona č. 108/2006 Sb., nejednalo by se v daném případě s přihlédnutím k okolnostem případu o nezbytnou péči ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, která by mu bránila se dne 31. 7. 2006 dostavit na úřad práce. Nejvyšší správní soud tak k této námitce ve shodě s městským soudem uzavírá, že v posuzované věci neshledal žádný zdravotní, morální, etický či náboženský důvod, který by stěžovateli bránil dostavit se ve stanovený termín na úřad práce.

Stěžovatel dále namítal, že přerušení dovolené kvůli jednání na úřadu práce je nemorální, neetické a v rozporu s dobrými mravy, tvrdil, že termín rehabilitačního pobytu mu byl provozovatelem rekreačního zařízení dodatečně posunut tak, že kolidoval s plánovaným jednáním stěžovatele na úřadu práce. Tato skutečnost však podle názoru Nejvyššího správního soudu nijak neomlouvá stěžovatelovu neúčast u předmětného jednání. Stěžovatel mohl situaci řešit například tím, že by se z jednání na úřadu práce omluvil (z evidence úřadu práce ostatně vyplývá, že v minulosti tak již několikrát učinil). Skutečnost, že termín jeho rehabilitace kolideje s účastí na jednání na úřadě práce mu byla známa nepochybně více jak týden před plánovaným termínem schůzky na úřadu práce (31. 7. 2006), neboť stěžovatel na rehabilitační pobyt nastoupil 21. 7. 2006. Pokud tak neučinil, nezbyvalo mu než dovolenou přerušit a dostavit se na jednání na úřad práce.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že pomoc uchazečům o zaměstnání, kterou poskytují úřady práce vyžaduje od uchazečů o zaměstnání také plnění povinností a spolupráci. To je pochopitelné, neboť jedině v aktivním a kooperativním vztahu uchazeče o zaměstnání a státu, reprezentovaného úřadem práce, lze dosáhnout skutečně rychlého a efektivního řešení nezaměstnanosti. Jednou ze základních povinností uchazeče o zaměstnání přitom je docházka na úřad práce ve stanovených termínech. Pokud

uchazeč o zaměstnání nerespektuje a není schopen splnit ani tuto základní povinnost uloženou mu úřadem práce, která tvoří základ pro spolupráci mezi úřadem práce a nezaměstnaným a uplatňování státní politiky zaměstnanosti ve smyslu § 2 zákona o zaměstnanosti, a nedoloží žádný vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, pak je pochopitelné, že v souladu s 30 odst. 2 písm. e) ve spojení s § 31 písm. d) téhož zákona následuje sankce v podobě vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, k čemuž v posuzované věci také došlo.

Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel nedodržel ani lhůtu pro oznámení jím tvrzených vážných důvodů, pro které se údajně nemohl dostavit na úřad práce. Lhůta pro oznámení důvodů činí 8 dnů (věta druhá § 27 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb.). Jak již bylo několikrát řečeno stěžovatel se měl na úřad práce dostavit dne 31. 7. 2006. Tento den se na úřad práce nedostavil a až dne 14. 8. 2006 zaslal úřadu práce e-mail, ve kterém uvedl, že se omlouvá z účasti na úřadu práce, neboť je od poloviny června do poloviny srpna na rehabilitační dovolené a jelikož nemá průkazku o termínech návštěv na úřadu práce u sebe, neví termín návštěvy. Uvedl rovněž, že se dostaví nejpozději do 24. 8. 2006 a že se jeho situace v možnosti zaměstnání nezměnila. Stěžovatel tedy o 6 dnů překročil lhůtu stanovenou v § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Stěžovatel tedy nejenže se bez vážných důvodů nedostavil ve stanoveném termínu na úřad práce, ale ani v zákonem předepsané lhůtě důvody neúčasti úřadu práce nesdělil.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatele, v níž rozsudku městského soudu vytyká nesrozumitelnost, kterou spatřuje v tom, že se městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku ztotožňuje se závěry správních orgánů obou stupňů a nevypořádal se s námitkami stěžovatele vznesenými v žalobě. Nejvyšší správní soud konstatuje, že nesrozumitelnost soudního rozhodnutí je jeden ze zákonem stanovených důvodů způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu. Podle § 103 odst. 1 písm. d) totiž lze podat kasační stížnosti z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelností tedy trpí rozhodnutí soudu tehdy, je-li nesrozumitelné, nebo neobsahuje-li dostatek důvodů, tj. není možné vysledovat myšlenkový postup, jímž soud ke svému rozhodnutí dospěl. V projednávaném případě však tomu tak podle názoru Nejvyššího správního soudu není. Z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze je zřejmé z jakých důvodů tento soud dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby, lze z něj usoudit, jakými úvahami se městský soud při svém rozhodování řídil. Odůvodnění napadeného rozsudku umožňuje také posoudit, podle jakého zákonného ustanovení městský soud postupoval. Nesrozumitelnost napadeného rozsudku městského soudu pak nelze spatřovat v tom, že se ztotožnil se závěry správních orgánů obou stupňů. Pokud totiž soud ve správním soudnictví při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí dospěje k závěru, že správní orgán ve věci rozhodl správně, pak je pochopitelné, že se se závěry správního orgánu ztotožní. Nejvyšší správní soud tak k této námitce stěžovatele uzavírá, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze obsahuje všechny podstatné náležitosti, vyplývá z něj jakým způsobem a z jakého důvodu Městský soud v Praze takto rozhodl a rozhodně jej nelze považovat za nepřezkoumatelný. Na tomto závěru nic nemění ani to, že odůvodnění rozsudku je poměrně stručné.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel městskému soudu vytýkal pochybení, pokud zaslal napadený rozsudek zástupkyni stěžovatele, navzdory tomu, že ji stěžovatel vypověděl právní zastoupení. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že napadený rozsudek městského soudu byl vyhlášen dne 29. 4. 2008. Stěžovatel požádal o zrušení ustanovení Mgr. Dagmar Dřimalové, advokátky (která mu byla ustanovena usnesením městského soudu ze dne 9. 11. 2007, č. j. 4 Cad 50/2007 - 47), v přípisu ze dne 2. 5. 2008, který byl městskému soudu doručen dne 6. 5. 2008. Je tedy třeba vycházet z toho, že v okamžik, kdy byl vyhlášen napadený rozsudek městského soudu, byl stěžovatel stále zastoupen ustanovenou zástupkyní Mgr. Dagmar Dřimalovou a byl jí zastoupen ještě i v době doručování rozsudku, neboť v mezidobí ke zrušení zastoupení nedošlo. Městský soud postupoval správně, pokud rozsudek doručil ustanovené zástupkyni, byť tak učinil až dne 17. 6. 2008. Dále pak je třeba uvést, že městský soud k žádosti stěžovatele o zrušení zastupování Mgr. Dagmar Dřimalovou přihlédl, a napadený rozsudek doručil rovněž přímo stěžovateli, což vyplývá ze záznamu na doručence obsažené v soudním spisu, podle které byl napadený rozsudek doručen dne 7. 7. 2008 také přímo stěžovateli. Postup soudu, jímž nezrušil zastoupení stěžovatele uvedenou advokátkou lze sice pokládat za určité pochybení, nikoliv však takové, které by mělo vliv na procesní postavení stěžovatele v této věci.

Stěžovatel dále namítal, že městský soud napadený rozsudek vyhlásil dne 29. 4. 2008 a právní zástupkyni jej zaslal až dne 17. 6. 2008, čímž podle názoru stěžovatele porušil § 54 odst. 3 s. ř. s. Podle § 54 odst. 3 s. ř. s. soud vyhotoví rozsudek nejpozději do jednoho měsíce od vyhlášení a učiní potřebná opatření k doručení stejnopisu rozsudku účastníkům do vlastních rukou a k doručení osobám na řízení zúčastněným. Tuto lhůtu může předseda soudu ze závažných důvodů prodloužit, nejvýše však o dva měsíce. V soudním spise je založena žádost samosoudkyně Mgr. Dany Černovské (která předmětnou věc rozhodla), ze dne 28. 5. 2008, v níž žádá o prodloužení lhůty k vyhotovení a vypravení rozsudku (vyhlášeného dne 29. 4. 2008) do 29. 6. 2008 z důvodu velkého počtu věcí a nutnosti převzetí dalších spisů od dlouhodobě nepřítomné soudkyně. Místopředseda Městského soudu v Praze JUDr. Jan Ryba této žádosti vyhověl a lhůtu k vyhotovení rozsudku prodloužil do 29. 6. 2008. Napadený rozsudek byl dne 17. 6. 2008 doručen žalovanému a zástupkyni stěžovatele. Nejvyšší správní soud tak nemohl přisvědčit ani této námitce stěžovatele, neboť ze shora uvedeného plyne, že lhůta k vyhotovení rozsudku byla prodloužena v souladu s § 54 odst. 3 s. ř. s., o dva měsíce a napadený rozsudek městského soudu byl vydán právě v takto prodloužené lhůtě pro vydání rozsudku. V postupu městského soudu při vydání rozsudku tak ani v tomto ohledu zdejší soud neshledal žádné pochybení.

Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu